

Sr. Antoni Sàbat
PALAU DE LA MÚSICA
C I U T A T

Benvolgut amic:

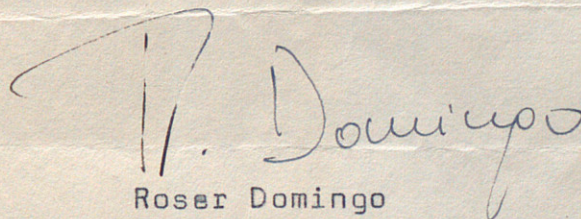
En relació amb el festival que volem celebrar al Palau de la Música el proper diumenge dia 28 a la tarda, adjuntem el guió que ens han presentat els tres responsables artístics del mateix. Nosaltres ens reservem l'original, que en signar aquestes tres persones, s'han compromés a ajustar-s'hi durant tota la representació.

Al mateix temps en Pau Riba considerarà totes aquelles indicacions que en els assajos es creguin escaients de fer.

En espera d'obtenir la conformitat per aquest festival.

Ben cordialment,

per Discos CONCENTRIC

Roser Domingo

Barcelona, 19 de desembre de 1969

GUIO DEL FESTIVAL: ELECTRIC-TOXIC-CLAXON-SO

PALAU DE LA MUSICA, DIA 28, TARDA

S'aixeca la cortina: apareix l'escenari del Festival Elèctric-Tòxic-Clàxon-So (tot a base d'instruments elèctrics i màquines infernals).

Surt un presentador i diu unes paraules d'introducció: explica que el principal fi del Festival és el de donar a conèixer dos importants discos de la discografia catalana apareguts recentment, "Miniatura" i "Dioptría". Explica també que aquest Festival pretén desmentir tots aquests rumors infundats de que els cantants catalans estan desmoralitzats i no es prenen les coses en serio i que pretén també reconciliar cantants, tendències, periodistes i crítics en un intent de superar aquestes crisi tan comentada per tots els medis de difusió.

Surt el primer número: Pau & Jordi. Caten cançons populars catalanes amb ritme modern. Al principi de la seva actuació expliquen els motius que els han impulsat a cantar aquest tipus de cançons amb aquest tipus de ritme. Diuen que, considerant que la cançó popular no és popular si no està profundament, religiosament, espiritualment i carnalment lligada amb el poble; que el poble no es un grapat de cases propiciament arreconades ni el remat d'habitants que no hi poden viure, sinó el conjunt de circumstàncies naturals i socials que els identifiquen amb els altres habitants del mateix país i els diferencien dels habitants d'altres països; que les estructures socials dels pobles i els seus costums, en les darreres generacions, no s'han tramès de pares a fills sinó que han sofert un canvi radical i brutal; que gràcies a la gran facilitat de comunicació (premsa, radio, T.V., cinema, literatura, transports, etc....) i a la propaganda, les divergències entre els pobles s'han anat perdent; que determinats fets històrics i llurs conseqüències han anat condicionant un gran retard en la nostre internacionalització; que degut a aquest retard el nostre poble té encara un bon 50% de la manera de ser que ens esbossa la reiterada freqüència de flors i violes i la constant absència d'altres temes en el nostre cançoner popular tradicional de fa segles, ells han agafat algunes d'aquestes cançons tradicionals i les han interpretat de la manera com ells, dos individus del segle 20 les senten. Explicaran l'origen de cada cançó i acabaran interpretant la cançó d'en Llongueres "Hi ha deu noies per casar" que, igual com s'ha fet sempre en totes les escoles, s'escenificarà al mateix temps de ser cantada: sortiran les deu noies i sortirà un rei que els hi regalarà flors i llassos de colors.

Acte seguit surt un presentador i anuncia el segon número: Cachas, Sisa i Batiste (Música dispendiosa) i llegeixen un manifest que en realitat no és més que un paràgraf del llibre "Tres tristes tigres" de Gabriel Infante i que no vol dir res però que per diferents conceptes identifiquen amb la seva música: "Maniluvios con ocena fosforecen en repiso. Catacresis repentinas aderezan debeladas maromillas en que aprietan el orujo y la regona, yesquirazas de milí rebotinan el amomo. ¿No hay amugro en la cantofia para especiar el gliconio? Tufararas bipasanas paloteaban el terefilio. La reata de encellado, ¿no enfoscaba en el propíleo? Ah, cosetanos bombés que revulsan el limpión! Tunantada enmohecida, se fulmina en la diapente. Pastinacas de diapreas opositan el frimario mientras pecas de satírico afollaban los fosfenos del litófago embrión. No hay marisma!...i canten cançons de tots tres empalmades l'una darrera l'altra

Baixa la cortina i s'acaba la primera part.

Durada d'aquesta 1ª part: 1'15 o 1'30 hores.-

S'aixeca la cortina i comença la segona part. Van sortint els musics un a un i van accentuant el ritme amb els seus instruments fins que surt PAU RIBA i comença la primera cançó. En acabat, en PAU RIBA presenta als musics, que no deixen de tocar, i diu el títol de la cançó següent. De la mateixa manera van succeint-se totes les cançons del disc DIOPTRIA i la música no s'atura des del principi fins que cau la cortina per cloure l'espectacle, en cas de que el públic no demani una o més repeticions. Entre cançó i cançó, en PAU RIBA potser farà algun comentari aclaratori o explicatiu sobre les cançons, com per exemple: "Aquesta cançó me la inspirà una dona grassa amb pinta de peixatera que estava amb mi a la parada del autobus. Tot de cop explotà i em digué cridant: què mireres, mussol? morta de ràbia" o..bé: Aquesta cançó la dedico a una amiga meua a qui anomenem o anomenavem el lliri de tant bona noia que era i de qui jo estava enamorat de tant tomo que era" o bé: "La paraula besavia, en aquesta cançó, no s'ha d'entendre d'una manera particular com a la meua besavia, sinó que s'ha de prendre a títol genèric com a la manera de ser i els costums de les besavies i de tota la gent de la seva època" etc.etc.etc.

I amb aquesta actuació s'acaba el Festival. Baixa la cortina i no hi ha cap discurs de comiat.

Durada d'aquesta segona part: 1'15 o 1'30 hores.-

EL DIA DE SIEMPRE

LA «FAMILIA» RIBA

El domingo, en Granollers, en el salón «Dingo», actuó Pau Riba, actuó y cantó. Cantó él —que, dicho sea de paso, cada vez canta mejor— y actuó él y «su familia», pues Pau, como Manson, también tiene «familia». El salón «Dingo» es un local en el que los chicos y chicas de Granollers acuden a bailar los «ritmos de moda». En la entrada, un cartel de los hermanos Calatrava y un señor con smoking. El local, muy «moderno», está lleno, llenísimo. El recital —recital «show-schock»— ha sido organizado por los chicos de sexto curso del Instituto Nacional de Enseñanza Media. La edad media de los asistentes no sobrepasará los dieciséis años. Veo, sentados en el suelo, a chicos de catorce y quince años fumando un pitillo y disparando fotos. Hay algunas mesas, pocas, reservadas a las mamás y papás de los chicos. El ambiente es muy simpático: el joven público escucha con atención, se ríe cuando Pau presenta sus canciones y aplaude cuando termina de cantarlas. En el escenario hay una cama de hierro, un viejo colchón y dos o más docenas de globos de colores, publicidad de algún comercio local. También hay un maniquí apollillado cubierto con una careta y luciendo un sombrero inca. Y un papagayo encerrado en una jaula. Y un perro negro, muy pacífico, y ocho «hippies» —la «familia»—, cinco hombres y tres mujeres, que tocan los bongos, beben cerveza o naranjada, o fuman un pitillo tras otro, mientras Pau Riba, encaramado en una silla, canta «L'home estàtic».

El «show» de Riba es aburrido. Parece como si Pau todavía se encontrase «actuando» en las tardes populares de la «Guardia del Dragón». Su numerito se limita a hacer asquitos al público, un poco a la manera de Capri pero sin llegar apenas a canallita. «El John Leno català», como se le anuncia, parece cansado y sólo consigue «arrancarse» cuando ataca las últimas estrofas de su sabrosísima «Conxita Cases». La «familia», mientras tanto, sigue bebiendo cerveza y de vez en cuando lanza un globito al público que lo hace estallar con la punta de su cigarrillo, o le da de beber un tazón de agua al perro.

Pau Riba ha actuado en Granollers a pesar de la opinión desfavorable de una serie de personas «serias» de la localidad. Sin ir más lejos, las Juventudes Musicales de Granollers estaban en contra de dicha actuación: Pau, para esas Juventudes, deja mucho que desear, como persona y como cantante. Pau ha actuado en Granollers gracias al entusiasmo de unos chicos de sexto curso de bachillerato. Pues bien, yo creo que esos chicos se merecían algo más que los asquitos, que el loro y los globitos. Y Granollers, las personas «serias» de Granollers, también.

Pau Riba es un poeta y un cantante muy estimable, pero como payaso deja mucho que desear. El y «su familia».

Joan de SAGARRA